

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/30/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118211145
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8118211145.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a sudcov JUDr. Moniky Juskovej a Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: J. V. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. N. M. XX, XXX XX E. N. M., právne zast. JUDr. Peter Vachan, advokát, so sídlom Pavla Mudroňa 5, 010 01 Žilina, o zaplatenie 3.488,04 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 20Csp 178/2018-107 zo dňa 09.04.2019, v spojení s opravným uznesením č.k. 20Csp 178/2018-156 zo dňa 19.2.2020, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „prvoinštančný súd“) rozhodol takto cit.:
„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 122,97 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 39,63 eura od 26.1.2019 do zaplatenia, zo sumy 41,67 eura od 26.2.2019 do zaplatenia, zo sumy 41,67 eura od 26.3.2019 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva a žalobca nemá právo na náhradu trov konania.“

Prvoinštančný súd takto rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 3.488,04 eura s príslušenstvom.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) a § 3 nariadenia vlády SR č 87/1995, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Prvoinštančný súd vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 13.12.2016 poskytol žalovanému úver vo výške 4.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v 96 mesačných splátkach po 60,49 eur, s úrokom vo výške 9,9 % p.a., RPMN vo výške 12,19 % a priemernou RPMN vo výške 13,89 %. Konečná splatnosť úveru bola dojednaná na deň 25.11.2024. Strany si v zmluve dohodli poplatok 200,- eur za poskytnutie úveru. Žalobca listom zo dňa 27.08.2018 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 3.682 eur.

Žalovaný uhradil žalobcovi celkovo 1.043,19 eur.

Prvoinštančný súd poskytnutý úver vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov, keďže zmluva neobsahuje správny údaj o celkovej výške úver a údaj o RPMN je nesprávne určený v neprospech spotrebiteľa.

Okrem toho prvoinštančný súd zistil, že zmluva neobsahuje údaj, a to adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.

Žalovaný na základe zmluvy o úvere reálne čerpal sumu 3.800,- eur, keď žalovanému bol okamžite započítaný poplatok vo výške 200,- eur a v zmluve je uvedený nesprávny údaj 4.000,- eur. Uvedené má rovnaké následky ako keby v zmluve údaj o celkovej výške úveru nebol uvedený vôbec. Takáto nesprávna celková výška úveru má v konečnom dôsledku za následok, že v zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN a to v neprospech spotrebiteľa, keďže výpočet RPMN závisí od celkovej výšky úveru. Zmluva ďalej neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ, teda adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Z tohto dôvodu má žalobca nárok len na zaplatenie istiny.

Ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru dňa 27.8.2018 bolo splatných 21 splátok po 41,67 eur, dokopy vo výške 875,07 eur, pričom do toho času žalovaný uhradil žalobcovi 1.043,79 eur, a teda nebol v omeškaní so splácaním splátok. Z tohto dôvodu nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru.

Keďže nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a úver sa pokladá za bezúročný a bez poplatkov, žalobca môže od žalovaného požadovať iba splatné splátky istiny ku dňu vyhlásenia rozsudku. Ku dňu vyhlásenia rozsudku bolo splatných 28 splátok, spolu vo výške 1.166,76 eura. Keďže žalovaný poukázal úhrady v celkovej výške 1.043,79 eura, zaviazal súd žalovaného na zaplatenie sumy 122,97 eura spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalobca bol úspešný v časti zaplatenia 122,97 eura zo sumy 3.488,04 eura, teda v rozsahu 3,53% a žalovaný vo zvyšných 96,47 %. Úspech žalovaného, ktorý prevyšuje úspech žalobcu je 92,94 %.

2. Proti rozsudku, a to proti zamietavému výroku a výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci ako aj nesprávne skutkové zistenia. K posúdeniu splnenia náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy uviedol, že žalovanej bol na základe úverovej zmluvy poskytnutý úver vo výške 4.000,- eur, z ktorej žalobca časť finančných prostriedkov 200,- eur použil na úhradu poplatku za poskytnutie úveru. Použitie tejto časti poskytnutej sumy žalovanou na úhradu poplatku dohodnutého priamo v úverovej zmluve ods. 1.2 základných podmienok, nijako nespochybňuje výšku sumy poskytnutej žalovanej, ani neznižuje istinu dlhu žalovanej. Ďalej uviedol, že žalobcovi za poskytnutie plnenia patrí protiplnenie, a to jednak v podobe úrokov a v podobe výslovne v zmluve dohodnutého poplatku. Žalovaný bol s poplatkom riadne oboznámený a svojím podpisom s ním vyjadril súhlas. Údaj o RPMN je správny v súlade so zákonom. Výpočet RPMN bankou vychádza aj z presného dátumu čerpania prostriedkov, ktorý súd prvej inštancie nemal k dispozícii, preto RPMN nemohol vypočítať správne. Informácia o adrese žalobcu, na ktorej spotrebiteľ môže podať reklamáciu alebo sťažnosť neabsentuje. V záhlaví zmluvy sú uvedené identifikačné údaje žalobcu vrátane adresy žalobcu. Aj z dôvodovej správy k zákonu vyplýva, že uvedenie adresy sa týka účelového úveru a teda slúži v prípadoch keď spotrebiteľ nakupuje tovar/služby, na ktorých zaplatenie použije spotrebiteľský úver a uvedenie danej náležitosti slúži na odstránenie pochybnosti, či môže spotrebiteľ sťažnosť/reklamáciu podať na adrese predávajúceho alebo veriteľa. V prípade spotrebiteľského úveru žalobcu daná pochybnosť nevzniká, v zmluve je uvedená len jedna adresa. Klient pritom môže podať sťažnosť alebo reklamáciu na ktorejkoľvek pobočke banky. K tomu poukázal na smernicu Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23.04.2008, ktorá v čl. 10. ods. 2 nepožaduje uvedenie adresy. Vo vzťahu k zosplateniu úveru uviedol, že daná možnosť bola upravená v Obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere. Klient preštudovanie dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojím podpisom. Navrhol odvolaciemu súdu zmeniť rozsudok v napadnutom rozsahu tak, že vyhovie žalobe aj v zamietnutom rozsahu, žalovaného zaviazá uhradiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi prizná náhradu trov konania a trov odvolacieho konania.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne. Zákonodarca výslovne požaduje, aby zmluva obsahovala písomný údaj „adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť“. Žalobca sa nemôže odvolávať na splnenie obligatórnej náležitosti vo VOP, keďže nebolo preukázané, že sa s nimi žalovaný oboznámil pred podpisom zmluvy. Ustanovenia, ktorých obsahom je súhlas dlžníka s oboznámením sa s VOP, ešte pred podpisom zmluvy boli vyhodnotené ako neprijateľné zmluvné podmienky. Žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu v zmysle ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. K tvrdeniu žalobcu o úprave možnosti vyhlásiť predčasnú splatnosť vo VOP

opätovne poukázal, že tie nie sú súčasťou zmluvy, pokiaľ neboli žalovaným podpísané a žalovaný s nimi nebol oboznámený. Navrhol rozhodnutie v napadnutom rozsahu potvrdiť ako vecne správne a priznať mu právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 CSP preskúmal rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že rozsudok je vecne správny.

Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil.

5. Prvoinštančný súd mal preukázané, že dňa 13.12.2016 bola stranami sporu uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. 000000000366836, na základe ktorej žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému úver vo výške 4.000,- eur s úrokovou sadzbou vo výške 9,9 % ročne. Splatnosť úveru bola dohodnutá na 96 mesačných splátok vo výške po 60,49 eur spolu s úrokmi. RPMN bola vo výške 12,19 % a priemerná RPMN vo výške 13,89 %. Konečná splatnosť úveru bola dojednaná na deň 25.11.2024. Zmluvné strany si dohodli poplatok za poskytnutie úveru vo výške 200,- eur. Na predmetných skutkových zisteniach sa ani v odvolacom konaní nič nezmenilo.

Za rozhodný pre posúdenie úveru ako bezúročného a bezpoplatkového odvolací súd považoval záver súdu prvej inštancie o celkovej výške úveru a o poplatku za poskytnutie úveru, a tým o nesprávnosti uvedenej výšky RPMN v zmluve.

Celková výška úveru je čiastkou, ktorú veriteľ reálne poskytne dlžníkovi k dispozícii. Za takúto čiastku nie je možné považovať sumu, ktorú by dlžník mohol vyčerpať podľa písomnej zmluvy, ale sumu, ktorá bola daná k dispozícii veriteľom po započítaní akejkoľvek platby, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi. V takom prípade totiž takáto čiastka (platba pre veriteľa) nie je daná do dispozičnej sféry dlžníka, ale zostáva v dispozičnej sfére veriteľa.

V zmluve zo dňa 13.12.2016 je uvedená výška úveru 4.000 eur. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, žalovanému bola reálne vyplatená suma 3.800 eur, keďže žalobca si na úvod zarátal voči úveru poplatok za úver vo výške 200 eur ešte pred poukázaním 4000 eur. Reálne v tom momente mal žalovaný na účte 200 eur. Ide o neprípustný postup v rozpore so záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/2014, ktorý vo výroku rozsudku v bode 3. výslovne uviedol, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Uvedený následok má konzekvencie tak čo do údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov, tak aj o úrokovej sadzbe a v konečnom dôsledku čo do výšky splátok. Všetky tri uvedené údaje totiž vychádzali z nesprávnej výšky spotrebiteľského úveru uvedenej v zmluve. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti nemôže byť správny ani údaj o RPMN, ktorý je reálne vyšší, pričom tento údaj má osobitný význam. Jeho nesprávne uvedenie je spájané s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, na čo súd prihliada ex offo (uznesenie Súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10).

Žalobca sumu rovnajúcu sa poplatku za poskytnutie úveru žalovanému poskytol ako časť úveru. V skutočnosti žalobca poskytol žalovanému úver nižší, ako je výška úveru uvedená v zmluve, a to o sumu rovnajúcu sa poplatku za poskytnutie úveru. Poskytovanie úveru (bez ohľadu na to, že žalobca ho označuje iným slovom „vyplatenie“ úveru) za stavu, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť je v rozpore s ratio legis právnej úpravy úveru.

Predmetná zmluva o úvere obsahuje nesprávny údaj o celkovej výške úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. Žalovaný reálne na základe zmluvy o úvere čerpal sumu 3.800,- eur, no v zmluve o úvere je uvedený údaj „Výška úveru“ 4.000,- eur. Žalobca tak pri výpočte výšky RPMN vychádzal z istiny, aká je uvedená v zmluve, t.j. zo sumy 4.000,- eur, a nie podľa skutočne čerpaného úveru v sume 3.800,- eur, a preto je výška RPMN uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa, čo má v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. za následok, že poskytnutý úver sa pokladá za bezúročný a bez poplatkov.

6. Odvolací súd nespochybuje, že žalobca pri výpočte RPMN vychádzal zo vzorca pre výpočet RPMN na základe všetkých zákonných podmienok. Rozhodujúcim je ale v tomto prípade fakt, že žalobca pri výpočte vychádzal z nesprávne a zavádzajúco určenej celkovej výšky poskytnutého úveru, v dôsledku čoho nemôže byť správne určená ani RPMN. Nesprávne, zavádzajúce uvedenie údajov o RPMN v zmluve

o spotrebiteľskom úvere má rovnaké následky ako keby v zmluve tento údaj nebol uvedený vôbec. Uvedenie nesprávneho údajá RPMN je bezo sporu klamaním spotrebiteľa, a preto nie je možné priznať takejto praktike miernejšie dôsledky ako tie, ktoré predpokladá § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.. Povinnosťou žalobcu vystupujúcemu v postavení dodávateľa bolo postupovať voči spotrebiteľovi s odbornou starostlivosťou, a teda uviesť údaj o RPMN zodpovedajúci skutočnosti už v samotnej zmluve o úvere (teda zohľadňujúci všetky náklady s poskytnutím tohto úveru spojené a zohľadňujúci plnenie dlhu v splátkach), keďže dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom profesionálom so skúsenosťami a výrazne lepšími poznatkami v oblasti, v rámci ktorej vyvíja podnikateľskú činnosť. Zákon č. 129/2010 Z.z. ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia tejto faktickej nerovnováhy medzi dodávateľom a spotrebiteľom bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel čo najlepšie posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Bez toho, aby boli v zmluve uvedené objektívne údaje umožňujúce spotrebiteľovi orientovať sa medzi úvermi poskytovanými rôznymi dodávateľmi a posudzovať výhodnosť podmienok, za akých má byť spotrebiteľovi úver poskytnutý, nedochádza k naplneniu cieľa zákona o spotrebiteľských úveroch. S ohľadom na ust. § 11 je preto opodstatnené žalobcovi nepriznať nárok na úroky a poplatky.

Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Jednou z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, je ročná percentuálna miera nákladov (RPMN), absencia ktorej náležitosti má za následok, že tento úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie celkových nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha tento údaj spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje sa tým spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a tak aj výber úveru, pre toho - konkrétneho spotrebiteľa najvýhodnejšieho. Vzhľadom na absenciu obligatórnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. sa úver považuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. platnom v čase uzatvorenia zmluvy za bezúročný a bez poplatkov. Pre záver o bezúročnosti úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch postačuje absencia čo i len jednej zo zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, odvolací súd preto nepovažoval za právne relevantné zaoberať sa odvolacími námietkami vo vzťahu k ďalším náležitostiam zmluvy.

7. Záver prvoinštančného súdu o nároku žalobcu voči žalovanému len na vrátenie poskytnutej istiny úveru (bez úrokov) je správny. Keďže úver je bezúročný a bez poplatkov, žalobca nemá nárok na zmluvný úrok a ani na poplatok z úveru či iné poplatky.

8. Odvolací súd tiež nespochybuje možnosť žalobcu za zákonom stanovených podmienok vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. V tomto prípade na jej vyhlásenie zákonné podmienky neboli splnené. Podľa ust. § 565, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

V zmysle tohto ustanovenia je jednou z podmienok vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru nesplnenie niektorej splátky, teda jej nezaplatenie. V predmetnom konaní okolnosť o dojednaní alebo nedojednaní možnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru nebola sporná. Bolo však zistené, že žalovaný ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru nebol v omeškaní so žiadnou splátkou, splátky mal riadne splatené. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru má žalobca nárok na vrátenie len istiny skutočne poskytnutého úveru. Žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 27.08.2018. Mesačné splátky boli splatné v 25.deň kalendárneho mesiaca. Prvá splátka bola splatná dňa 27.12.2016. Do dátumu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bolo splatných 21 splátok, t. j. splátky za obdobie od 27.12.2016 do 25.08.2018. Prvoinštančný súd z reálne poskytnutej výšky úveru 3.800 eur pri počte dohodnutých splátok 96 ustálil výšku mesačnej splátky na sumu 41,67 eur (oproti dohodnutej výške 60,49 eura). Z prehľadu splátok žalovaného vyplýva, že ku dňu zosplatenia celého úveru zaplatil žalobcovi 1.043,79 eur, pričom do toho času bol povinný uhradiť len sumu 875,07 eur (21 x 41,67 eur = 875,07 eur). Vychádzajúc zo sumy 3.800,- eur, ktorá bola žalovanému skutočne vyplatená, je tak mesačná splátka istiny ešte menšia. Je zrejmé, že žalovaný ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru nebol v omeškaní so žiadnou splátkou, naopak zaplatil žalobcovi viac, než načo mal žalobca nárok a preto neboli splnené zákonné podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru (§ 565 Občianskeho zákonníka). Preto správne prvoinštančný súd vyhodnotil, že ku dňu vyhlásenia rozsudku

mal žalobca uhradiť 28 splátok v sume 1.166,76 eur. Z tejto sumy žalovaný uhradil sumu 1.043,79 eur, preto na zaplatenie rozdielu bol žalovaný zaviazaný.

9. Za daného stavu odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd prisvedčuje odvolacím námietkam žalobcu vo vzťahu k neuvedeniu adresy dodávateľa pre účely reklamácie alebo sťažnosti. Tento údaj priamo vyplýva z písomnej zmluvy, preto jeho absencia nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy. Táto okolnosť s poukazom na iné zistenia vo vzťahu k výške poskytnutého úveru a od toho závislé splátky, RPMN však nemôže ovplyvniť rozsudok prvoinštančného či odvolacieho súdu.

10. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 1, 2 CSP samostatným uznesením.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.